

BARRAQUES

Sobre les barraques de pedra seca n'hem parlat abastament i en diverses ocasions en aquesta revista. Considerem que és molt bo fer-ho conèixer pel valor històric i cultural que representen la gran quantitat d'enginyoses edificacions d'aquest tipus que tenim al nostre municipi.

Algú va dir d'aquestes humils construccions que eren veritables catedrals. Van ser construïdes amb pedra aconseguida al mateix tros arrencant-la de terra i que s'arrabassava a braços. La majoria de gent que feien aquestes barraques no havien anat mai a escola, no sabien ni llegir ni escriure. Construïdes intel·ligentment amb un enginy que encara avui ens deixa bocabadats quan les contemplem.

No fa molt de temps, parlant amb uns amics d'aquest tema, es va coincidir en què en el nostre municipi podríem contar-ne més de mil. No hi ha cap dubte que és el municipi de la comarca que té més construccions de pedra seca. La majoria es troben a la part de muntanya, avui dia per cert entre oliveres abandonades, envoltades d'esbarzers, bosc i diversa vegetació que ha crescut al seu entorn, pedres caigudes etc., però que la barraca es resisteix a no caure del tot així com així, malgrat els anys i condicions adverses. Tot un patrimoni natural del que en podem sentir-nos orgullosos encara que actualment sigui molt desconegut. El món rural, aquella assignatura pendent...

Degut a aquesta situació d'abandonament, caldria que des d'alguna institució oficial s'adoptés alguna mesura seriosa per salvaguardar, al menys alguns exemplars de manera pràctica, amb incentius, cos a cos amb l'interessat. No només sentir-ne parlar, com passa sovint.

Avui dia sí algú té el gust o intenció, per motius familiars, sentimentals, etc., de reparar la barraca del seu tros, és difícil trobar algú que ho faci, a més dels diners que això suposa. Podria ser interessant que l'Administració, com un fet cultural, tingués uns possibles canals d'ajut (com en altres situacions) per la salvaguarda d'aquest patrimoni històric i cultural, per exemple a tres bandes: Generalitat, Ajuntament i el corresponent pagès o propietari. Una possibilitat factible i raonable, com un SOS per aturar la pèrdua d'uns valors en perill evident d'extinció, alhora que també seria fer poble i fer país. A les pàgines centrals d'aquesta revista trobarem unes fotografies a tot color dedicades una vegada més precisament a aquest patrimoni del nostre municipi, fins a considerar-lo moralment patrimoni de la humanitat. Els centenars de **barraques de pedra seca**, avui sortosament encara existeixen!!!

ARRIBADA DE MN. POU

Com era costum a l'època rebre de manera multitudinària quan alguna persona significativa visitava o arribava a la població, així es va donar al seu dia la benvinguda al nou rector destinat a la parròquia de Sant Genís de Torrelles. En el temps vacant entre l'absència d'un i l'arribada del nou va tenir cura de la parròquia Mn. Bartomeu Elias, rector d'El Terme.

El "*Cos de Portants*" amb el Sant Crist, fundat per l'antecessor Mn. Miquel Bonet, les "*Filles de Maria*" amb el seu pendó, la població en ple i gent de Vilafranca, d'on procedia, es van reunir allà baix a la carretera (com es deia), davant la casa del metge, el senyor Mario Rodríguez. Des de la parròquia ja si va anar amb processó. Una considerable gentada va fer-se present aquell diumenge, 28 d'abril de 1957 a les cinc de la tarda, diumenge després de Pasqua, conegut al calendari com "*Diumenge de Cuasimodo*".

Es va donar la benvinguda a Mossèn Salvador Pou i Sabé que seria el nou rector de la parròquia per conviure amb tots els veïns i veïnes de Torrelles de Foix. Veritablement, va ser festa grossa aquell diumenge a la tarda. Amb processó, tota la gent amb el nouvingut aniria cap a l'església que va quedar totalment plena.

Una arcada guarnida amb ramatge i flors va ser posada a l'entrada de la vila, indret de la casa de cal Martina i cal Segarra i amb una inscripció que deia: "*Torrelles de Foix saluda al seu volgut Sr. Rector*". (foto de baix). Uns dies abans es va fer saber a la població que es faria aquest acte mitjançant certa megafonia (una novetat), uns altaveus al balcó de la rectoria i recomanant que s'engalanessin finestres i balcons (costum que es donava sovint) en aquesta ocasió com a salutació de benvinguda.

A la pàgina que segueix, unes fotografies ens poden introduir en aquella situació festiva d'ara fa 51 anys i recordar fets viscuts a la nostra vila. La història tampoc es pot oblidar fàcilment.

